Nordea Bank Oyj

Lausunto

30.06.2025

Asia: VN/35463/2024

Lausuntopyyntö työryhmämietinnöstä ja hallituksen esitysluonnoksesta luottolaitosdirektiivin ja EMIR-direktiivin muutosdirektiivien täytäntöön panemiseksi

Työryhmän mietintö

Toimiluvan peruminen luottolaitoksen osalta, joka on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaa

-

Merkittävän omistusosuuden hankkiminen luottolaitoksesta

-

Yritysjärjestelyjen, merkittävien varojen tai velkojen luovutuksen sekä toisesta yrityksestä hankittavan merkittävän omistusosuuden hankinnan valvonta

-

Tietojenvaihto toimivaltaisen valvontaviranomaisen ja veroviranomaisen välillä

-

Kryptovaroja koskevat uudet säännökset

-

Omistusyhteisöjen luvanvaraisuus

-

Sijoituspalveluyritysten luottolaitostoimilupa

-

Luottolaitoksen johtoa koskevat vaatimukset

Nordea pitää lähtökohtaisesti ongelmallisena ulottaa esitysluonnoksen mukaisesti liiketoiminnasta vastaavaa johtoa koskeva LLL:n sääntely koskemaan tiettyjä toimitusjohtajan välittömässä alaisuudessa toimia henkilöitä. Tällöin luottolaitoslainsäädännössä säädettäisiin toisin kuin mitä Suomen osakeyhtiöoikeudessa on säädetty ja vakiintunut toimitusjohtajan vastuusta yhtiön operatiivisessa johdossa. Ehdotetuissa säännöksissä johdon pätevyysvaatimuksista voi lisäksi lukea liiketoiminnasta vastaavaa johtoa käsiteltävän kokonaisuutena, vaikka perusteluissa toisaalla vahvistetaan, että toimitusjohtajan alaisuudessa olevaa toimivaa johtoa ei tule katsoa kollegiaaliseksi elimeksi, vaikka se olisi järjestäytynyt esimerkiksi johtoryhmäksi. Nordean näkemyksen mukaan luottolaitosdirektiivin muutokset olisivat olleet sovitettavissa suomalaisen osakeyhtiön toimielinten (hallitus ja toimitusjohtaja) sääntelykehykseen. Sääntelykokonaisuuksien epäjohdonmukaisuus voi johtaa hankaliin tulkintaristiriitoihin luottolaitos- ja yhteisölainsäädännön välillä, mikä lisää epävarmuutta luottolaitoksen eri johtohenkilöiden tehtävistä ja vastuista. Tämä lisää luottolaitosten hallinnollista taakkaa ja kustannuksia epätarkoituksenmukaisten lisätöiden ja -selvitysten johdosta.

Sikäli kuin mietinnön pohjalta tulevassa hallituksen esityksessä pitäydytään pääosin nyt esitetyssä, Nordea pyytää huomioimaan jatkovalmistelussa seuraavat seikat.

Nordea yhtyy Finanssialan lausunnossa kohdan 4.1.8 yleisperustelujen osalta esitettyyn ja pitää tärkeänä, että lain perusteluissa tuodaan selkeästi ilmi, että on luottolaitoksesta riippuvaista, onko sen ylimmässä johdossa toimitusjohtajan lisäksi muita henkilöitä, jotka tosiasiallisesti johtavat luottolaitosta siten, että näihin on perusteltua ulottaa liiketoiminnasta vastaavaa johtoa koskevaa LLL:n sääntelyä.

Esitysluonnoksen LLL 1 luvun 20 §:n perustelusta mietinnön sivun 93 kolmannen kappaleen viimeisestä virkkeestä saa käsityksen, että liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvaan henkilöön, joka on myös hallituksen jäsen, ei sovellettaisi lainkaan lain hallitusta koskevia säännöksiä. Tähän tulisi tarvittaessa harkita tarkennusta.

LLL:n nykyisessä 7 luvun 2 §:n 3 momentissa todetaan, että hallituksen yhtenä tehtävänä on valvoa toimivan johdon toimintaa. Mikäli esitetty uusi toimivan johdon määritelmä hyväksytään, momentin mukainen tehtävä tulisi korjata koskemaan ehdotetun liiketoiminnasta vastaavan johdon toiminnan valvomista. Ehdotuksen tarkoituksena ei ole Nordean käsityksen mukaan laajentaa hallituksen tehtäviä tässä suhteessa, eikä tällainen organisaation hierarkiassa mahdollisesti kovin alaskin ulottuva valvontavastuu ole perusteltu tai käytännössä toimiva.

Nordea pitää erittäin tärkeänä, että lopullisessa esityksessä säilytetään nyt selkeästi kuvattu rajaus, että johdon kelpoisuusvaatimukset eivät ulotu toimivaan johtoon, vaikka voivat soveltua toimivaan johtoon kuuluviin avainhenkilöihin tällaisen aseman perusteella.

Esitysluonnoksen 7 luvun 4 §:n 1 momentissa edellytetään, että luottolaitoksen hallituksen jäsenen on toimittava tehtävässään riippumattomasti. Perustelujen mukaisesti termillä vaikutetaan tarkoitettavan ensisijaisesti riippumattomuutta päätöksenteossa suhteessa esimerkiksi luottolaitoksen johtoon ja muihin hallituksen jäseniin, eli ”indepedendence of mind”. Listayhtiöitä koskevassa hallinnointikoodissa hallituksen jäsenen riippumattomuus viittaa vakiintuneesti sidoksiin yhtiöön tai osakkeenomistajiin, ja hallituksen jäsenellä on mahdollista listayhtiössä olla tällaisia sidoksia. Koska usea suomalainen luottolaitos on pörssilistattu, olisi selvyyden vuoksi tärkeä selventää säädöstekstissä eikä ainoastaan perusteluissa, miten luottolaitoksen hallituksen jäsenelle tässä asetettu riippumattomuuden vaatimus eroaa hallinnointikoodissa tarkoitetusta riippumattomuudesta.

Esitysluonnoksen 7 luvun 4a §:n 2 momentissa säädetään liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvien henkilöiden osaamisesta ja kokemuksesta kokonaisuutena. Esitysluonnoksessa tuodaan esiin, että käytännössä tähän henkilöpiiriin kuuluvat henkilöt ovat todennäköisesti osa luottolaitoksen johtoryhmää, eivät kuitenkaan välttämättä koko johtoryhmä. Suomen osakeyhtiölainsäädännössä ei tunneta tällaista toimitusjohtajan alaista toimielintä. Samoin esityksessä perusteluissa toisaalla todetaan, että liiketoiminnasta vastaava johto ei olisi luonteeltaan kollegiaalinen toimielin, vaan se ainoastaan määrittelisi sen henkilöpiirin, joita liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluu. Ehdotettu 7 luvun 4a §:n 2 momentti ei siten täysin toimi suomalaisessa yhteisölainsäädännössä. Nordea näkee, että vastaava lopputulos saavutetaan, kun edellytetään, että luottolaitoksella on nykyisen 7 luvun 1 §:n 1 momentin mukainen hallinto- ja ohjausjärjestelmä, ja tällaisessa järjestelmässä liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvien henkilöiden osaamiselle ja kokemukselle asetetaan yksilötason tehtäväkohtaiset vaatimukset, kuten on ehdotettu momentin toisessa virkkeessä säädettävän.

Ehdotuksen 7 luvun 4a §:n 3 momentin perusteluissa tulisi huolehtia, että luottolaitoksilla säilyy mahdollisuus nimittää sääntelyn kohteena oleviin rooleihin henkilöitä, jotka omaksuvat osan tarvittavasta osaamisesta, taidoista ja tiedoista vasta tehtävässä aloittamisen jälkeen esimerkiksi osana laajempaa perehdytyskokonaisuutta. Tällä turvataan sitä, että luottolaitosten johto voi edustaa monimuotoista ja monipuolista osaamista ja kokemusta.

Luottolaitosdirektiivin uusitun 92 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukaan 95 artiklassa tarkoitettu palkitsemiskomitea tai, jos tällaista komiteaa ei ole perustettu, valvontatehtäväänsä hoitava ylin hallintoelin valvoo suoraan sisäisen valvonnan toiminnoista vastaavien johtajien palkitsemista (’heads of internal control functions’). Direktiivin aiemmassa versiossa kyseisessä kohdassa viitattiin riskienhallinnasta ja valvontatoiminnoista vastaavien ylimpien toimihenkilöiden palkitsemisen valvontaan (’the senior officers in the risk management and compliance functions’). Muutos tulisi implementoida luottolaitoslain 8 luvun 6 §:n 1 momenttiin uusitun direktiivin mukaisesti.

Säännöksen perusteluista tulisi ilmetä, että muutos perustuu uusitun luottolaitosdirektiivin 92 artiklan 2 kohdan f alakohtaan. Sisäisen valvonnan toiminnoista vastaavilla johtajilla tarkoitetaan direktiivin mukaan hierarkiassa korkeimmalla tasolla toimivia henkilöitä, jotka vastaavat laitoksen sisäisen valvonnan toimintojen päivittäisen toiminnan tehokkaasta hallinnoinnista.

Kestävyyteen liittyvät uudet säännökset

Esitysluonnoksen perusteluosiossa sivulla 111 todetaan, että LLL 9 luvun 1 §:n 1 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös ESG-riskien huomioon ottamisesta omien varojen riittävyyttä arvioidessa. Säännöksen mukaan luottolaitosten olisi otettava huomioon ESG-riskien kattaminen, kun ne arvioivat ja ylläpitävät omien varojen riittävyyttä riskien kattamiseksi. ESG-riskit olisi sen vuoksi sisällytettävä momentissa tarkoitettuihin strategioihin ja menettelytapoihin. ESG-riskien luonne ja taso olisi otettava huomioon lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä. Muutoksella pantaisiin täytäntöön luottolaitosdirektiivin 73 artiklan uusittu ensimmäisen kohta. Ehdotetun LLL 9 luvun uuden 17 a §:n perusteluissa todetaan luottolaitosdirektiivin uuden 87a artiklan 2 kohtaa vastaavasti, että pitkän aikavälin horisontti on oltava vähintään kymmenen vuotta.

ESG-riskien huomioon ottaminen keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä luottolaitoksen sisäisen pääoman riittävyyden arvioinnissa tulee olemaan luottolaitoksille erittäin haastavaa ja kallista, kun aiemmin on ollut riittävää varata taloudellista pääomaa kaikkien taloudellisten riskien osalta yhden vuoden horisontilla. Säännöksen perusteluissa tulisi vähintäänkin todeta, ettei vaatimus ESG-riskien huomioimisesta lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä koske EU:n vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan mukaista ulkoisen (normatiivisen) pääoman määrittämistä.

Esitysluonnoksessa Finanssivalvonnan valvontavaltuuksia ehdotetaan laajennettavan koskemaan myös ESG-tekijöihin liittyvien riskien valvonta lisäämällä LLL 11 luvun 10 §:n 1 momenttiin uusi 16 alakohta. Ehdotus valvontavaltuuksien laajentamisesta perustuu muutetun luottolaitosdirektiivin 104 artiklaan (ks. esitysluonnos s. 26 ja 133-134).

Ehdotetun säännöksen mukaan Finanssivalvonnalla olisi valtuus ”vaatia luottolaitosta vähentämään riskejä, jotka aiheutuvat lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä ympäristöön, yhteiskuntaan ja hyvään hallintotapaan liittyvistä tekijöistä, mukauttamalla niiden liiketoimintastrategioita, hallintoa ja riskienhallintaa tai toimeenpanemalla 9 luvun 3 a §:ssä tarkoitettuihin suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia”.

Sanamuodon mukaisesti tulkittuna Finanssivalvonnan valvontavaltuudet kattaisivat näin ollen sekä valtuuden vaatia luottolaitoksia vähentämään riskejään liiketoimintastrategioita, hallintoa ja riskienhallintaa mukauttamalla, mutta myös valtuuden vaatia luottolaitoksia toimeenpanemaan 9 luvun 3 a §:ssä tarkoitettuihin suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia.

Nordea katsoo, ettei ehdotetun säännöksen sanamuoto vastaa sisällöltään muutetun luottolaitosdirektiivin 104 artiklan (suomenkielisen version) säännöstä, jonka mukaan valvontaviranomaisilla tulee olla valtuus (Nordean alleviivaus) “vaatia vahvistamaan […] suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia”. Edelleen, Nordea myös toteaa, että muutetun luottolaitosdirektiivin eri kieliversiot eroavat toisistaan, mitä tulee 104 artiklassa

säädettyjen valvontavaltuuksien sisältöön. Direktiivin englanninkielisessä versiossa todetaan suunnitelmiin liittyvien valvontavaltuuksien osalta seuraavasti ”for which a reinforcement of the targets, measures, and actions included in their plans to be prepared in accordance with Article 76(2) could be requested”, eli valvontaviranomaisella tulisi olla valtuus kehottaa luottolaitosta vahvistamaan suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia.

Nordea toteaa edelleen, että ehdotettu sanamuoto laajentaisi kansallisesti Finanssivalvonnan valtuuksia suhteessa direktiivin sanamuotoihin ja on näin ollen seuraavien Orpon hallitusohjelman kohtien vastainen: ”Vältetään EU-lainsäädännön toimeenpanon yhteydessä kansallista lisäsääntelyä” ja ”Kansallinen lisäsääntely EU:sta tulevan rahoitusmarkkinasääntelyn päälle minimoidaan”.

Yllä todettu huomioiden Nordea katsoo, että ehdotettu LLL 11 luvun 10 §:n 1 momentin 16 alakohdan säännös tulisi yhdenmukaistaa direktiivin englanninkielisen version 104 artiklan säännöksen kanssa, laajentamatta Finanssivalvonnan valvontavaltuuksia kansallisesti, huomioiden hallitusohjelman tavoite kansallisen lisäsääntelyn välttämisestä.

Luottolaitosten valvonta

-

EU:n vakavaraisuusasetukseen perustuvan kansallisen liikkumavaran käyttäminen (artikla 465)

- **Lausunnonantajia pyydetään lausumaan erityisesti option käyttämisen tai käyttämättä jättämisen vaikutuksista**

Esityksessä ei ehdoteta otettavaksi käyttöön EU:n vakavaraisuusasetuksen 465 artiklan 5 kohdan mukaista, kokonaisriskipainolattian voimaantuloon liittyvää jäsenvaltio-optiota asuntoluottojen riskipainoa koskevasta määräaikaisesta siirtymäajasta sisäisiä riskimalleja käyttäville luottolaitoksille. Tätä on esityksessä perusteltu muun muassa sillä, että Finanssivalvonnan arvion mukaan uuden sääntelyn voimaantulo kasvattaisi suomalaisten luottolaitosten yhteenlaskettuja pääomavaatimuksia koko sektorin tasolla arviolta noin 3,9 prosenttia (ei prosenttiyksikköä) ja sillä, että keventävä vaikutus koko sektorin tasolla olisi Finanssivalvonnan arvion mukaan siirtymäkauden aikana korkeimmillaan noin 70–80 miljoonaa euroa, joka vastaa enintään noin 0,17 prosenttia (ei prosenttiyksikköä) verrattuna pankkien arvioituihin euromääräisiin pääomavaatimuksiin kaikkien siirtymäaikojen päätyttyä. VM ja Finanssivalvonta pitävät näitä vähäisinä lukuina, mistä Nordea on jyrkästi eri mieltä. Toisaalta esityksessä on kuitenkin todettu, että option mahdollisen käyttämisen ei ole sellaisenaan arvioitu vaarantavan rahoitusvakautta tarkasteltaessa yksistään luottolaitosten pääomavaatimusten tasoa. Edellä mainittujen lisäksi jäsenvaltio-option käyttämistä ei pidetä esityksessä perusteltuna myöskään asuntoluotonannon näkökulmasta, koska option käyttämisellä tai käyttämättä jättämisellä ei viranomaisarvioiden mukaan olisi merkitystä asuntoluotonannon kannalta kumpaankaan suuntaan.

Jäsenvaltio-optio vaikuttaa siihen, milloin asuntoluottojen riskipainokohtelu kiristyy merkittävästi sisäisiä malleja käyttäville pankeille, kuten Nordealle. Koska pääomakustannus on merkittävin

luotonantoon kohdistuva kustannus, on tällä vaikutuksia sekä rahoituksen ehtoihin että siihen, mihin liiketoimintaan pankit suuntaavat luototustaan. Optiolla on taloudellisesti merkittävä vaikutus Nordean suomalaisten asuntolainojen riskipainokohteluun. Jos Suomi jättää option soveltamatta, se asettaa Suomen kohdemarkkinana epäedulliseen asemaan suhteessa keskeisiin muihin maihin, kuten Tanskaan, Saksaan, Hollantiin ja Ranskaan. Sillä, että Ruotsi ja Norja eivät sovella optiota, ei ole muutosta suhteessa aiempaan asiantilaan, sillä näissä maissa on jo aiemmin ollut voimassa riskipainolattia asuntoluotoille. Nordean näkemyksen mukaan tämä tulee johtamaan siihen, että kansainvälisesti toimivien pankkiryhmien kannattaa suunnata asuntoluototustaan ennemmin niihin jäsenvaltioihin, jotka soveltavat optiota, esimerkiksi Tanskaan, mikä voi heijastua suomalaisten asuntolaina-asiakkaiden luottoehtoihin.

Mietinnössä viitataan option väliaikaiseen luonteeseen, joka mietinnön mukaan vähentää option käytännön vaikutusta suomalaisten asuntoluottojen tarjontaan. Toisaalta option soveltamatta jättämistä perustellaan sillä, että se tasoittaisi ajallisesti vakavaraisuusvaatimusten nousua. Nordea korostaa, että vakavaraisuusasetuksen siirtymäaikojen pituus ja jatko on aidosti auki. Kansainvälisen kehityksen, mm. Yhdysvaltojen viivästynyt Basel-implementointi, myötä EU-komissio on aikaistanut pankkipaketin arviointia vuoteen 2026 ja siinä tullaan tarkastelemaan eurooppalaisen pankkisääntelyn vaikutuksia Euroopan kilpailukykyyn. Helpoin tapa parantaa asuntoluottojen saatavuutta ja pankkisektorin kilpailukykyä on pidentää asunto- ja yritysluottoja koskevia siirtymäaikoja tai tehdä niistä pysyviä. Jos Suomi jättää option implementoimatta, se on olennaisesti heikommassa asemassa kuin sitä soveltava EU-maat, kun keskustellaan niistä konkreettisista keinoista, joilla asuntolaina-asiakkaiden asemaa ja pankkien kilpailukykyä voidaan parantaa. Suomella ei tällöin ole käytössään asuntolainojen osalta mitään, mitä pidentää tai tehdä pysyväksi.

Nordea muistuttaa, että jäsenvaltio-option sisällyttäminen vakavaraisuusasetukseen, vielä siten, että sitä voidaan tarvittaessa jatkaa, oli EU-neuvotteluissa Suomen keskeinen neuvottelutavoite. Olisi erittäin ongelmallista, jos Suomi päättäisi kansallisessa implementaatiossa hylätä tämän vaivalla neuvotellun option ja siten asettaa suomalaiset asuntolaina-asiakkaat epäedulliseen asemaan suhteessa muuhun Eurooppaan. Tämä olisi myös selvässä ristiriidassa puoliväliriihen tavoitteen kanssa purkaa Pohjoismaiden kireintä asuntorahoituksen sääntelyä.

Lisäpääomavaatimukset

-

Hallinnolliset seuraamukset ja uhkasakko

Ehdotus valvontavaltuuksia koskevan LLL 22 luvun muutetuksi 2 §:ksi sisältää uudet uhkasakkoa koskevat säännökset, joilla pannaan täytäntöön luottolaitosdirektiivin 65, 66 ja 67 artiklat osittain. Ehdotuksessa LLL 22 luvun 2 §:n 1 momentiksi sivulla 245 ja sen perusteluissa sivulla 155 todetaan, että tietyissä uusitun, luottolaitosdirektiiviin perustuvan LLL 22 luvun 2 §:n 2 momentin mukaisissa tilanteissa uhkasakko asetettaisiin tämän pykälän eikä Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n mukaan. Finanssivalvonta ei voisi enää asettaa uhkasakkoa Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n perusteella 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, vaan Finanssivalvonnalla olisi ainoastaan toimivalta tämän pykälän mukaisesti. Tämä periaate on tärkeä muun muassa viranomaisten toimivallan läpinäkyvyyden ja tarkkarajaisuuden sekä Suomen oikeusjärjestyksessä yleisesti noudatettavan kaksoisrangaistavuuden kiellon näkökulmasta.

Edellä mainittuun liittyen on kuitenkin huomioitava, että Euroopan keskuspankin (EKP) valvonnassa oleviin luottolaitoksiin soveltuu myös Neuvoston asetus (EY) 2432/98 Euroopan keskuspankin valtuuksista määrätä seuraamuksista. Mainitun asetuksen 2 ja 4a artiklojen mukaisesti EKP:lla on oikeus määrätä uhkasakkoja EKP:n päätösten ja määräysten rikkomisesta. EU-säädöksenä mainittu asetus on ensisijainen suhteessa kansalliseen lakiin. Vastaavalla tavalla ja samoista syistä, kuin FivaL 33 a §:n mukaista uhkasakkoa ei jatkossa voi enää asettaa tilanteissa, joissa uusitun LLL 22 luvun 2 § soveltuu, ei myöskään LLL 22 luvun 2 §:n tai FivaL 33 a §:n mukaista uhkasakkoa pitäisi voida asettaa tilanteissa, joissa Neuvoston asetus (EY) 2432/98 soveltuu. Tämä tulisi lisätä sekä LLL 22 luvun 2 §:n, että FivaL 33 a §:n, että niiden perusteluihin.

Uhkasakkosääntelyn vaikutusten ja oikeasuhtaisuuden arvioimiseksi olisi tärkeää, että hallituksen esityksen perusteluissa selvennettäisiin myös, kuinka meneteltäisiin päävelvoitteiden erottelussa toisistaan itsenäisiksi, ja siten myös kysymys siitä, voitaisiinko päävelvoitteita erottelemalla asettaa samanaikaisesti lukuisia uhkasakkoja, mikä voisi aiheuttaa enimmäismääräsääntelyn tavoitteiden liudentumisen.

Uhkasakkosääntelyä koskevassa perusteluosiossa tulisi lisäksi selventää ja vahvistaa voimassaolevaksi lainvoimaisuuden edellyttäminen siltä päävelvoitetta koskevalta päätökseltä, jonka tehosteeksi uhkasakko asetetaan. Tätä voidaan pitää välttämättömänä uhkasakkosääntelyä tasapainottavana elementtinä, kun huomioidaan erityisesti luonnolliselle henkilölle asetettavan uhkasakon maksimimäärät, erityisesti suomalaisen finanssialan toimihenkilöiden ansiotaso keskimäärin. Oikeusvarmuuden ja lainsäädännön tosiasiallisten vaikutusten läpinäkyvyyden vuoksi olisi tärkeää, että hallituksen esityksessä täsmennettäisiin sitä, mitä valtioneuvosto katsoo tarkoitettavan sillä direktiivissä kuvatulla toimihenkilöiden joukolla, johon tämä uhkasakon asettamismahdollisuus soveltuu.

Kolmannen maan luottolaitosten sivuliikkeet

-

EMIR

-

Muut huomiot työryhmän mietinnöstä

Edellä mainitun lisäksi Nordea ehdottaa seuraavia, etupäässä teknisluonteisia tarkennuksia ja korjauksia esitysluonnokseen:

- Sivulla 46 olevan kappaleen 3.1.12 otsikon tulisi kuulua seuraavasti: “Hallinnolliset seuraamukset ja uhkasakko”.
- Sivulla 93 on eräitä toisaalla saman pykälän perustelutekstissä toistettuja kappaleita.

- Yritysjärjestelyjä, merkittävän omistusosuuden hankkimista sekä merkittävien varojen ja velkojen luovutusta koskevan uuden LLL 3 a luvun 9 §:n 1 momentin viimeisen virkkeen perusteluja sivulla 104 tulisi täydentää seuraavasti: “Pykälän 1 momentin viimeisessä virkkeessä säädettäisiin luottolaitosdirektiivin 27 a artiklan 15 kohtaa vastaavasti, että Finanssivalvonta voi asettaa myönteiselle päätökselle voimassaoloajan, jonka kuluessa merkittävän omistusosuuden hankinta on tehtävä, ja tarvittaessa pidentää sitä. Tässä muodossa perusteluteksti vastaisi itse pykäläehdotusta esitysluonnoksen sivulla 195, joka myös täyttää luottolaitosdirektiivin 27 a artiklan 15 kohdan vaatimukset.

- Sivulla 106 viittaus 4 §:n ”1 momentin toiseen virkkeeseen” tulisi ilmeisesti olla viittaus momentin viimeiseen virkkeeseen.

- Harkittavaksi onko sivun 108 ensimmäisessä, edelliseltä sivulta jatkuvassa kappaleessa hyvä esimerkki viitata henkilöstöjohtajaan, jota käytetään toistuvasti muutoin esimerkkinä roolista, joka ei välttämättä kuulu liiketoiminnasta vastaavaan johtoon.

- Sivulla 108 4 b §:n perustelujen ensimmäisessä kappaleessa tulisi viitata ylimpään johtoon, eikä ainoastaan johtoon.

- Yritysjärjestelyjä, merkittävän omistusosuuden hankkimista sekä merkittävien varojen ja velkojen luovutusta koskevan uuden LLL 3 a luvun perusteluita ja mahdollisesti myös lain ehdotettua sanamuotoa tulisi harkita täsmennettäväksi merkittävästä omistusosuudesta luopumisen käsittelyn osalta. Perusteluissa mainitaan sivulla 99, että "[m]erkittävien varojen ja velkojen luovutusta koskisi ainoastaan ilmoitusvelvollisuus Finanssivalvonnalle, kun taas merkittävän omistusosuuden hankkimiseen sekä sulautumiseen ja jakautumiseen sovellettaisiin ilmoitusmenettelyn ohella jäljempänä säädettävää arviointimenettelyä ja pankkivalvonnallista päätöksentekomenettelyä", mainitsematta kuitenkaan merkittävästä omistusosuudesta luopumisen kohtelua. Samoin 3 a luvun ehdotetussa 5 §:ssä (sivulla 192) viitataan "1 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettuun ilmoitukseen". Viitattu kohta (sivulla 190) kattaa sekä omistusosuuden hankkimisen että tällaisesta luopumisen, mutta 5 §:n mukaista arviointimenettelyä sovelletaan direktiivin mukaisesti vain omistusosuuden hankintaan (mihin pykälän otsikkokin viittaa), mikä on omiaan aiheuttamaan epäjohdonmukaisuutta lain sanamuodossa.

- Valvontavaltuuksia koskevan LLL 22 luvun muutetun 2 §:n 1 momentin perusteluja sivulla 155 tulisi täydentää seuraavasti: “2 §. Uhkasakko. Pykälä muutettaisiin kokonaisuudessaan. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että tietyissä 2 momentin mukaisissa tilanteissa uhkasakko asetettaisiin tämän pykälän eikä Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n mukaan. Finanssivalvonta ei voisi enää asettaa uhkasakkoa Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n perusteella 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, vaan Finanssivalvonnalla olisi ainoastaan toimivalta tämän pykälän mukaisesti. Finanssivalvonta voisi kuitenkin asettaa uhkasakon luottolaitoksille tai omistusyhteisöille voimassa olevan Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n mukaisesti, jos luottolaitos rikkoo esimerkiksi Finanssivalvonnan tietojensaanti- ja tarkastusvaltuuksia eli oikeustila ei tältä osin muuttuisi.” Koska esitysluonnoksen uusitussa LLL 22 luvun 2 §:ssä on tarkoitus säätää poikkeuksesta toisen lain (FivaL) säännökseen, ei perusteluissa voida viitata ainoastaan “lain” 33 a §:n, vaan kyseinen laki tulee yksilöidä. Itse pykäläehdotuksessa esitysluonnoksen sivulla 245 asia on oikein.

Kunnioittavasti,

Nordea Bank Oyj

Sakari Wuolijoki

Lakiasiainjohtaja

Group Legal Finland

Mikko Heinonen

Lead Legal Cousel

Group Legal Finland

Virkatyönä valmisteltu hallituksen esitys

Virkamiehiä ja hallintoelimen jäseniä koskeva karenssi

-

Valvontaviranomaisen toiminnallinen riippumattomuus (8, 9 ja 11 §)

-

Eturistiriitailmoitus (16 §) ja sisäpiiri-ilmoitus (16 a§)

-

Kaupankäynnin rajoitukset (16 b §)

-

Hallinnolliset seuraamukset

-

Muut huomiot virkatyönä valmistellusta hallituksen esityksestä

-

Salpakari Riina
Nordea Bank Oyj